

ENOGTYVENDE KAPITEL Gaven fra Vlad Dracula

Aleera kunne næsten ikke tro sine egne øjne. Men de talte sandt

Hun sad på knæ ved en guddommelig smuk og ældgammel vampyr, hvis øjne var to stykker grøn smaragd, der i øjeblikket lyste op af genkendelse. Maricea. Aleeras forfaders søster, som var Vlad Draculas kone og vampyr.

Aleera måbede. Hun kunne ikke lade være. Da hun havde valgt at gå til sin mors gravsted, havde hun ikke regnet med, at hun faktisk ville møde en vampyr. Og så af alle steder, var det hendes skole, og vampyren var Maricea. Det måtte være noget hun forstillede sig.

Hun kunne se lignende tanker og overraskelse i vampyrens øjne og så mens Aleera stadig var lammet af chok, greb Maricea om hendes skulder og sendte hende bagud med et hårdt spark.

Luften for ud af Aleera og hun landede hårdt på fliserne, flere meter væk. Sværdet blev revet ud af hendes hånd og kurrede hen af fliserne, før det lå stille og fuldstændig ude for rækkevidde. Hun gispede efter vejret, og trak det ned i lungerne, med store mundfulde. Hun rullede om på maven og forsøgte at komme op, men smerten i maven var slem. Hun blev liggende og fiskede forsigtigt kniven rundt om låret fri. Da den var ude af hylsteret, tog hun den op til ansigtet. Med kniven skjult af armen, iagttog hun Mariceas bevægelser.

Vampyren var blevet liggende i sneen, men rejste sig så besværligt op. Kastestjernen sad stadig ude i siden, og fra såret og nedad, var den grønne kjole våd og rød af blod. Med sin

slanke og hvide hånd hev Maricea den ud af sig og skar en grimasse af smerte. Hun kastede den ud i sneen og vendte så et vredt blik mod Aleera og begyndte at gå over mod hende.

Aleera blev liggende længe nok til, at Maricea kom inden for rækkevidde. Hun fløj op og svang kniven i en bue mod Maricea, der hvæsede hoppede tilbage. Aleera kastede sig længere fremad og hørte hvordan den flænsede den fornemme kjole. Så forsvandt Maricea og dukkede op flere meter væk.

”Din elendige møgunge!” skreg hun af Aleera, med hånden presset mod såret, der sendte en strøm af blod af sted og farvede kjolen. ”Dette var en gave fra Vlad! Og nu har du ødelagt den! Er du klar over hvor gammel den er?”

”Lige så gammel som dig. På alder med mosefund, gætter jeg,” svarede Aleera og skyndte sig at tage sin jakke af. Selvom den sad godt om hende, var den alligevel så tyk, at hun ikke kunne bevæge sig så heftigt uden. Kulden slog mod hende og hendes krop dampede af sammenstødet mellem varme og kulde.

”Hvor vover du.”

Maricea styrtede hen mod hende, så hurtigt at hun næsten ikke var synlig, men Aleera var klar. Med et fast greb slog hun ud med kniven...

... og mærkede hvordan den blev vredet ud af hendes hånd. Spidsen flænsede hendes arm, inden den fløj ud i mørket. Maricea dukkede igen op og grinede voldsomt.

Aleera havde ikke tid til at tænke, hun kastede sig til side i en forlæns saltomortale og mærkede luften bølge op bag hende, netop som Maricea fór forbi. Hun løb over mod sit sværd, med Maricea efter sig. Hun kastede sig ud, greb det, slog en kolbøtte og kom op at stå, tids nok til at svinge det i den

retning Maricea kom fra. Blodet sprøjtede, ramte Aleera og plettede sneen. Mere bemærkede hun ikke før hun blev slynget rundt og ramte jorden endnu en gang.

Mens hun nøjsomt møvede sig op på maven, overvandt Maricea sin smerte eller ignorerede den blot, og greb med sine iskolde hænder, fat om Aleeras ankler og hev til.

Aleera skreg og greb ud efter ting der kunne stoppe det, men der var intet andet end sne. Hurtigt forlod de den snedækkede græsplæne og Aleera blev slæbt hen over det ryddede gangareal, som var strøget med salt. Salt som gned sig ind i Aleeras sår og sveg. Hun kunne mærke hvordan flænger åbnede sig i hendes ansigt.

Inde i den dybe sne, vendte Maricea Aleera om og inden Aleera kunne gøre noget som helst, havde den gamle vampyr sat sig oven på hende. Vægten tyngede hendes mave og gjorde det hårdt at trække vejret ordentligt. Maricea lænede sig forover, greb Aleeras arme og holdt dem ned langs side. Aleera rystede hele kroppen, for at slynge hende af, men Maricea grinede blot en perlende latter og strammede om håndleddene.

”Du er virkelig en livlig tøs. Flappende og livlig som en fisk på land, lige inden den dør.”

Aleera blev kold. Hun skulle dø. Hun havde sjældent skænket døden en tanke. Hun havde aldrig forstillet sig at hun var udødelig, men hun havde altid reddet sig ud af kniberne når de dukkede op. Men denne gang var der ingen dæmon eller familiemedlemmer til at hjælpe hende. Der var kun hende selv. Atmes kunne og ville hun heller ikke tilkalde, for hvem vidste hvad der så ville ske. Ville Maricea gå efter Atmes og dræbe ham, eller bare dræbe Aleera og misbruge Atmes? Nej, det ville Aleera ikke. Hun måtte klare sig selv. Hun havde tit været

ved at dø og hun havde endnu ikke opbrugt alle sine ni liv. Hun måtte bare kæmpe sig ud af det, eller bede til at nogen holdt hånden over hende, så hun slap uskadt gennem natten.

”Så dræb mig dog,” spyttede Aleera og så hvordan et stænk af blod ramte Maricea i ansigtet. En tunge gled ud og slikkede noget af blodet væk.

”Det vil jeg skam forfærdelig gerne, men jeg kan ikke. Det er irriterende, for du er en irriterende lille myg der bare skal kvases. Du har påført mig så meget lidelse. Dengang jeg måtte se mig slået af en dæmon. *En simpel dæmon!* Som absolut ville hjælpe dig! Hvor var det en vanære at vende alene tilbage og fortælle hvad der var sket. Normalt blander dæmoner sig ikke i vores sager, og denne skulle simpelthen bare gøre det! Og så svor jeg hævn over dig, at jeg ikke var færdig med dig og hvad sker der så? Min mand finder ud af hvem du er! Og nu må jeg ikke dræbe dig!”

”Det lyder surt. Sig op fra arbejdet og får dig en skilsmisse.”

En lussing ramte Aleera. Hun havde forventet at den ville komme på et tidspunkt. Sidste gang havde hun fået rigeligt.

”Holdt kæft!” hvædede Maricea ud mellem sine spidse hjørnetænder. ”Hold kæft, din lille Oradea. Aleera, er dit navn, hm? Selvfølgelig skulle den første pige i familien opkaldes efter den irriterende blondine, som min bror giftede sig med! Jeg troede ikke at din familie kunne få piger, men dit blod smager af dem. Det er hvert fald hvad jeg har fået ud af den sølle smagsprøve jeg fik. Derfor turrer det mig, at jeg ikke bare må gøre det af med dig her og nu.”

”Hvorfor ikke?” vovede Aleera sig til at spørge.

Maricea kiggede på hende et kort øjeblik, og brød så ud i en hånlig latter over hendes uvidenhed.

”Jeg troede jeg havde fået sagt det tydeligt, i det jeg lige sagde til dig,” sagde hun og hendes øjne blev hårde som sten, da hun sagde det næste. ”Vlad vil selvfølgelig selv dræbe dig. Du er offeret som slap væk og du er en pige. Han har store planer med dig.”

”Ja så? Involverer det en katana i hjertet på ham?”

Smack! Endnu en bidende lussing.

”Nej, noget andet. Noget andet som han ikke gider diskutere med mig eller andre, med mindre man hedder Steven.”

”Steven?”

Aleeras hjerte sad oppe i halsen på hende.

”Så du har hørt om ham?”

Ja, det havde hun. Alt om hans grusomme livshistorie, som havde strækket sig over de sidste fem århundreder.

”Så ved du hvad du kan forvente,” knurrede Maricea. ”Han er meget fæl. Og så er det ham som skal være med til at planlægge din fremtid. Noget tyder på at jeg ikke vil kunne lide det. Surt, for jeg vil ellers så gerne drikke dit blod. Det er så dejligt.”

Hun bøjede sig frem og slikkede en flænge i Aleeras pande fri for blod. Aleera kunne ikke lade være med at gyse. Hun måtte få vampyren til at stoppe, men hendes arme var holdt fast. Den eneste måde, var ord.

”Har du overhovedet ingen idé om, hvad for nogen planer det er?” gispede Aleera.

”Ud over at det vil være stort? Nej. Eller,” sagde hun eftertænksomt og kiggede væk, som tænkte hun sig om. ”Han nævnte noget om at det ville være forfærdeligt og at det ville gå ud over hele din familie.”

Aleera blegnede. Selvom hun ikke kendte Vlad Dracula og kun havde mødt ham én eneste gang, vidste hun, at han var sådan en mand som kunne planlægge massakrer og udføre dem uden at tøve eller føle skyld. Han var sindssyg og ond. Han var sikkert ved at planlægge sammen med Steven hvordan de skulle udføre det. Hun måtte komme fri og så advare sin familie. Men det lod til at være umuligt. Måske ville hun blive slået ud og når hun vågnede, ville hun være bundet fast og måtte blive tappet for blod, indtil blodtabet gjorde hende livløs og så død.

”Er det så det, I vil til at begynde på nu? Du vil slå mig ud og tage mig med til jeres rotterede, hvor I så vil bruge mig, til at få ram på min familie?” spurgte Aleera forfærdet.

”Hvad er det dog for en skør idé. I Oradea’er har en skør tankegang. Jeg gider ikke slæbe dig med mig og gjorde jeg, ville du sikkert blive slippet fri. Vlad elsker at jage og han vil gøre det til en speciel leg, at få fat på dig. Faktisk har han leget den leg, siden han fandt ud af, at du havde overlevet og var blevet udskrevet af hospitalet. Men i to måneder har han ikke kunnet finde dig, og så fandt jeg dig ved et uheld. Han havde ganske enkelt bedt mig om at holde udkig efter dig, når jeg nu alligevel så skødesløst, bevægede mig rundt i byen efter lidt legetøj. Og gjorde jeg, skulle jeg give dig noget.”

”Hvad? Endnu et kys?”

Aleera vidste det ville komme, og fik forberedt sig på smerten, når Mariceas iskolde hånd, ville ramme hendes kind. Det kom ikke. I stedet tog hånden fast om Aleeras hals og pressede til.

Hun gispede efter luft og med sin frie hånd, prøvede hun at lire Mariceas hånd væk. Men den sad som fast og kunne lige så godt have været en kampsten. Den var ikke til at rukke.

Da presset endelig forsvandt, lå Aleera halvt bevidstløs i sneen og gispede efter vejret. Det sortnede for hendes øjne og susede for hendes ører. Der var et mærke efter en hånd omkring halsen og der var røde pletter i øjnene. Et par minutter mere og hun ville have været død.

Maricea sad roligt og betragtede Aleeras kamp for at få nok lufter ned i lungerne og for ikke at falde ind i bevidsthedens land. Det ville hun ikke når der sad en vampyr ved hende.

Der gik lang tid før Aleera kunne se stjernerne tydeligt. Før havde de gået i et med den mørke nattehimmel. En hånd gik ind i hendes synsfelt og knipsede. Aleera rettede straks fokus mod den og fulgte den op til Maricea.

”Så er du endelig vågen,” sagde vampyren, der ikke behøvede ilt, hånligt. ”Det tog sin tid. Måske var jeg for ond. Men du sagde at min mand *kyssede* dig! Det ville han aldrig gøre og han ville aldrig være utro mod mig.”

Så tro om igen, tænkte Aleera.

”Hvorfor blev du siddende hos mig.”

”Fordi jeg ikke er færdig med dig. Jeg har stadig noget at sige og give dig.”

Først nu bemærkede Aleera, at vampyren holdt om noget blankt, rødt og sort.

”Dette er en gave fra Vlad. Jeg kan ikke forstå at han vil give dig den her. Den har han haft i så mange århundreder og så giver han den til et menneske, en *vampyrjæger!*”

”Hvad er det?” spurgte Aleera.

Maricea svarede ikke men rakte over Aleera og stak noget dybt i sneen. Da hun fjernede hånden, begyndte vinden at lege med gaven og fik de røde bånd til at blafre over Aleera. Hun kunne ikke se hvad selv gaven var.

”Jeg ved virkelig ikke hvorfor han vil give dig en gave, og da jeg spurgte ham, bad han mig om at gentage hans ord overfor dig. Men han sagde, at næste gang I to skulle ses, skulle du meget gerne have et våben i hånden og være klar. Sidste gang var du ubevæbnet, men denne gang, der vil han se hvad du kan, inden han dræber dig. Så du får en af hans knive. Han giver dig den sikkert, så han kan tage den igen, når han bukker sig over dit lig, for at suge blodet ud af dig.”

”Hvor sødt,” sagde Aleera sarkastisk.

”Ja,” sukkede Maricea og kiggede omkring. Hun klappede fraværende Aleera på kinden. ”Hav kniven på dig altid. Du ved aldrig hvornår han slår til. Og kan han ikke finde dig, vil han tage en af dine nærmeste og bruge ham mod dig. Han har virkelig store planer for dig,” konstaterede Maricea. ”Klokken er mange og Vlad venter på mig og mine gode nyheder. Jeg byder dig farvel, Aleera Oradea og pas på. Næste gang vi mødes, har jeg ikke noget ærende med dig.”

I et glimt forsvandt Maricea og presset lettedes fra Aleeras plagede krop. Hun pustede tungt ud. Da hun rakte armen bagud, skar hun sig og banede indædt. Hun vendte sig halvt om og trak en dolk op af sneen. Bladet var næsten en fod langt og knivskarpt, med nogle få dråber blod på fra Aleera. Skæftet var gammelt og af udsnittet træ, med en sleben diamant i toppen. Det var tydelig en meget gammel og dyr dolk. Intet under at Maricea havde været så sur over gavevalget.

Han giver dig den sikkert, så han kan tage den igen, Mariceas ord hang i hendes hoved. Hvis det var Vlads formål, så skulle hun nok stoppe ham. Hun ville ikke dø endnu.

Hun smed dolken fra sig, som havde hun brændt sig på den. Da hun forsøgte at komme op at sidde, svimlede alt for hende og hun valgte at blive liggende lidt endnu. Hun kunne umuligt blive angrebet af endnu en vampyr. Hun lagde hovedet tilbage i sneen og kiggede op i himlen, mens hun løsnede sine muskler og slappede af. Atmes orkede hun ikke at kalde frem lige nu.